

A madárfészek.

A nap lement. Az alkony ráborította fátyolát az egész vidékre. Benépesült a levegő zümmögő bogárral.

A göröngyös, kátyus uton egy szekér ballag csöndesen. De egyszer csak nagyot zökken s a rajta ülők felriadnak.

— Hopp, hó! Eltört a tengely! — szólt az egyik utas.

A másik leugrott.

— Nagy baj! — dörmögte fejét vakarva. — Megroppant bíz az. Kátyuba estünk. Most már mit csináljunk?

— Ha legalább valami fa volna, valami husáng, hogy átköthetnők vele!

— Van is itt! Nem nő itt meg a fa, csak a nadragulya!

— Haj, hajj, mihez fogjunk, mihez!f

— Majd én emelem a szekeret — ajánlkozik az egyik. — Föl is tartom addig, míg fát érünk. Kend pedig vezesse a lovakat!

Bizony jó darabon kellett vinni a szekér hátulját. Mind a ketten lihegtek a fáradságtól.

— Ahol ni! — kiált fel egyikük. — Ott bólingat egy kis vékony nyárfa. Nekünk való éppen!

A hold most bujt ki a felhők mögül s látni lehetett a tájat. Több fa se volt ennél.

— No, hát ne legyen ez az egy sem!... Kiváglak, hogy ne busulj itt magadban! — dörmögött a haragosabbik utas.

Előkereste a fejszét. Átugrotta az útszéli árkot. Nekivágott a növendékfának.

A fa összerázkódott, recsegett, hajladozott. Harmatkönynyeit leveléről rásírta törzsére. Gallyai ropogtak a fejsze csapásai alatt. Egy madár nagy riadtan felszállt. Kétségbeesve röpködte körül a növendékfa koronáját. Madárfiak síró csipogása felelgetett az öreg madárnak.

— Jó lesz-e tengelydorongnak?

— Jó bíz az, csakhogy baj van! — szólt a fejszés atyafi.

— Már megint?

— Hát izé... fészek van rajta...

— No és aztán?

— Ej, lánchordta! Hát csak nem vágatom ki! Nem hallja kend, milyen szomorúan csipegnak a madárfiak?

— De bizony hallom! Csakhogy aztán velünk mi lesz?

— Mi lesz? Hát mi lenne? — felelte a fejszés atyafi. — Majd tartom én a szekeret továbbra is.

Úgy is tett. Haragudott egy kicsit, amint kétrét görbülve megint a tengelyt fogta. De csak tolta a szekeret, körül-körül nézve, hogy nem lát-e valahol egy élő fát? A madarak szomorú csipogása még mindig a fülében csengett. Valami azt sugta a lelkében: mégis csak jól tette, hogy azt a madárfészkes növendékfát nem vágta ki!

(Mikszáth Kálmán.)